

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/214/2015
Identifikačné číslo spisu: 5015200375
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5015200375.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: Ing. S. K., bytom I., právne zastúpená: Mgr. Soňa Grošaftová, advokátka so sídlom Hodžova 13, Žilina, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava (pôvodne Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, so sídlom Kuzmányho 26, Žilina), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-ZA-VO-149-017/2015 zo dňa 4. marca 2015, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/47/2015-219 zo dňa 19. augusta 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie žalovaného o d m i e t a .

Účastníkom sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 21S/47/2015-219 zo dňa 19.08.2015 rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-ZA-VO-149-017/2015 zo dňa 04.03.2015 podľa § 250j ods. 2 písm. d/, e/ a ods. 3 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobkyni priznal ich náhradu vo výške 425,72 €, pozostávajúcu zo súdneho poplatku vo výške 70,- € a z náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 355,72 €.

2. Rozhodnutím č. KRPZ-ZA-VO-149-017/2015 zo dňa 04.03.2015 žalovaný podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č.73/1998 Z.z.“) potvrdil rozhodnutie - disciplinárny rozkaz riaditeľa Krajského dopravného inšpektorátu, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline č. 1/2015 zo dňa 08.01.2015, ktorým bolo žalobkyni podľa § 53 ods. 1 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z.z. uložené písomné pokarhanie a odvolanie žalobkyne zamietol. Disciplinárnym rozkazom bolo žalobkyni kladené za vinu porušenie § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z.z., ktorého sa mala doposťiť tým, že na registratúrnom zázname č. KRPZ-ZA-KD12-474/2014 nesprávne uviedla dátum jeho vyhotovenia (datum 30.07.2014 je uvedený nesprávne, nakoľko registratúrny záznam mohol byť spracovaný najskôr až po dátume 23.09.2014 - konzultácii s prokuratúrou), čím malo dôjsť k porušeniu čl. 13 ods. 4 Nariadenia Ministerstva vnútra SR č. 43/2010 o

registratúrnom poriadku (ďalej len „Nariadenie č. 43/2010“). Ďalej mala žalobkyňa nesprávne evidovať, resp. neevidovala čísla registratúrnych záznamov v rámci zberného spisu KRPZ-ZA-KDI2-474/2014, kde je v denníku registratúrnych záznamov uvedená ako spracovateľ, pričom registratúrny záznam č. KRPZ-ZA-KDI2-474/2014 mal byť jej pôvodný návrh doplnený o písomné pokyny nadriadených, ktorý sa v zbernom spise nenachádza a záznam o konzultácii s prokuratúrou zo dňa 23.09.2014, ktorý žalobkyňa napísala na registratúrny záznam č. KRPZ-ZA-KDI2-474-001/2014 mal byť spracovaný ako samostatný úradný záznam č. KRPZ-ZA-KDI2-474-002/2014. Ďalej pod č. KRPZ-ZA-KDI2-474-003/2014 mal byť spracovaný registratúrny záznam, ktorý je podpísaný riaditeľom Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline a bol odoslaný na Oddelenie mýtnej polície Policajného zboru Kunovec a registratúrny záznam evidovaný pod č. KRPZ-ZA-KDI2-474-002/2014 mal byť spracovaný pod č. KRPZ-ZA-KDI2-474-004/2014, čím malo dôjsť k porušeniu čl. 10 ods. 7 Nariadenia č. 43/2010. Ďalej si mala žalobkyňa bez riadne podanej žiadosti o vyhotovenie fotokópií rozhodnutia o odvolaní č. KRPZ-ZA-KDI-SK-41/2014, rozhodnutia mimo odvolacieho konania č. KRPZ-ZA-KDI-SK-54/2014 a registratúrneho záznamu príloha č. 1 k zápisnici z pracovnej porady zo dňa 8.8.2014 č. KRPZ-ZA-KDI-5-016/2014 svojvoľne vyhotoviť fotokópie uvedených listín, čím došlo k porušeniu čl. 23 Nariadenia č. 43/2010.

3. Krajský súd po preskúmaní administratívneho spisu zistil, že žalovaný na výzvu súdu predložil neúplný spisový materiál bez riadnej žurnalizácie, pričom niektoré listiny sú iba vo fotokópiách. Zároveň sa v ňom nenachádza Príloha č. 1 k zápisnici z pracovnej porady zo dňa 08.08.2014 č. KRPZ-ZA-KDI-5-016/2014, z ktorej si mala žalobkyňa svojvoľne vyhotoviť fotokópiu a to bez riadne podanej žiadosti, čo jej napokon bolo kladené za vinu preskúmanými rozhodnutiami. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov, čo samo o sebe zakladá dôvod na jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie.

4. Krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného aj podľa § 250j ods. 2 písm. d/ a e/ O.s.p. a to pre nedostatok dôvodov, resp. nezrozumiteľnosť rozhodnutia a zistenú inú vadu, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti uviedol, že žalovaný v rozhodnutí o odvolaní v dôvodoch rozhodnutia (bez toho, aby to bolo konštatované výrokovou časťou rozhodnutia - disciplinárneho rozkazu) kladie žalobkyni za vinu aj ďalšie porušenia čl. 13 ods. 9 Nariadenia č. 43/2010, ktoré vôbec nie je uvedené v prvostupňovom rozhodnutí. S poukazom na uvedené mal za to, že žalobkyni bolo upreté právo v zmysle § 56 ods. 1 veta druhá zákona č. 73/1998 Z. z., t.j. možnosť vyjadriť sa k veci pred uložením disciplinárneho opatrenia, navrhovať dôkazy a obhajovať sa v tejto časti, keďže skutočnosti kladené za vinu žalobkyni nemôžu vyplývať len z odôvodnenia rozhodnutia, navyiac odôvodnenia druhostupňového rozhodnutia. Zároveň konštatoval, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné aj pre nedostatok dôvodov, nakoľko žalovaný sa dostatočne nevysporiadal s odvolacími námietkami žalobkyne proti prvostupňovému rozhodnutiu v súvislosti s aplikáciou ustanovení Nariadenia č. 43/2010 vo vzťahu k manipulácii s priestupkovým, resp. administratívnym spisom najmä pokiaľ sa týka jednotlivých porušení kladených žalobkyni za vinu tak, ako sú uvedené vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia a to vo vzťahu k spisu KRPZ-ZA-KDI-SK-41/2014 a č. KRPZ-ZA-KDI-SK-54/2014. Okrem toho uviedol, že v predmetnej veci vydal disciplinárny rozkaz riaditeľ Krajského dopravného inšpektorátu v Žiline plk. Ing. S. J. a to dňa 08.01.2015, pričom tento bol dňa 2.3.2015 vypočutý zároveň aj ako svedok pred žalovaným, ktorú skutočnosť vyhodnotil krajský súd ako inú vadu konania v zmysle § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p., ktorá má za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie, ktorým žiadal, aby odvolací súd žalobu zamietol. V dôvodoch odvolania uviedol, že pokiaľ krajský súd považoval spisový materiál za nedostatočný, resp. že nebol žurnalizovaný v zmysle zákonných ustanovení, bolo jeho povinnosťou vrátiť ho žalovanému s tým, aby v primeranej lehote vykonal nápravu. Krajský súd takto nepostupoval, napriek tomu dvakrát vyzval žalovaného, aby mu zaslal ním požadované interné spisy. K dôvodom zrušenia napadnutého rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. d/ a e/ O.s.p. uviedol, že v odôvodnení rozhodnutia je uvedené „V prípade, že odpoveď KP v Žiline bola kpt. Ing. K. zaslaná emailom, kpt. Ing. K., súčasne porušila čl. 13 ods. 9 Nariadenia č. 43/2010, ktorý v disciplinárnom rozkaze spomínaný nie je a z ktorého vyplýva,

že ak sa vyžaduje písomná forma vybavenia a vec nemožno vybaviť včas listom, použije sa súhrnný záznam (fax, email a podobne) a doklad o odoslaní sa pripojí k záznamu. Táto skutočnosť (zaslanie odpovede KP Žilina emailom) sa však nezistila. Z uvedenej časti odôvodnenia je zrejmé, že toto konanie nie je predmetom disciplinárneho konania a preto nemalo vplyv na určenie zodpovednosti a výšku disciplinárneho trestu. K záveru krajského súdu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia z dôvodu nevysporiadania sa s odvolacími námietkami žalobkyne uviedol, že v konaní boli vykonané všetky dôkazy potrebné na vydanie druhostupňového rozhodnutia. Odpis a výpis z registratúrnych záznamov je možné vyhotoviť na základe písomnej žiadosti, ktorú však žalobkyňa nepodala, keď si svojvoľne vyhotovila ich fotokópiu. Pokiaľ sa týka krajským súdom vytýkaného pochybenia v súvislosti s vypočutím plk. Ing. S. J. a mjr. Mgr. K. U., nešlo o svedeckú výpoveď, ale o vyjadrenie účastníka konania. Záverom dodal, že podľa § 247a zákona č. 73/1998 Z. z. sa na konanie podľa tohto zákona nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem výkonu rozhodnutia.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že žalovaný nepostupoval v intenciách ustanovenia § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., t.j. tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci. Poukázala na skutočnosť, že v odvolacom konaní nesmie byť doplnené ďalšie disciplinárne previnenie, ktoré nebolo predmetom konania v prvom stupni. Uvedeným postupom žalovaný porušil zásadu dvojnásťnásťnosti konania, čím došlo k upretiu jej práva v zmysle § 56 ods. 1 druhá veta zákona č. 73/1998 Z.z. V súvislosti s výpoveďami pplk. Ing. S. J. a mjr. Mgr. K. U. poukázala na „Zápisnicu z vyjadrenia účastníka konania“ zo dňa 2.3.205, z ktorej nepochybne vyplýva, že išlo o výpoveď svedkov v zmysle ustanovení správneho poriadku, ktorý predpis sa vzhľadom na ustanovenie § 247a zákona č. 73/1998 Z.z. na konanie podľa tohto zákona nevzťahuje. Vzhľadom na legálnu definíciu účastníka konania v ustanovení § 231 zákona č. 73/1998 Z.z. ich výpovede nebolo možné vyhodnotiť ani ako vyjadrenie účastníka konania a preto tieto listinné dôkazy je nutné považovať za nezákonné. S poukazom na uvedené skutočnosti žiadala, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil. Zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

8. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12. decembra 2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo k 31. decembru 2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Žiline, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod všeobecným označením žalovaný v texte je preto nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

9. Podľa § 491 ods. 1 zákona NR SR č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti O.s.p. pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Podľa § 492 ods. 2 S.s.p. odvolacie konania podľa piatej časti O.s.p. začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

11. Podľa § 246c ods. 1 O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

12. Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti

rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

13. Podľa § 250ja ods. 1 O.s.p. proti rozsudku súdu podľa § 250j ods. 1, 2 a 6 je prípustné odvolanie.

14. Podľa § 250j ods. 4 vety prvej a vety druhej O.s.p. ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené, súd uvedie vo výroku rozsudku. Na posúdenie prípustnosti odvolania je rozhodujúci výrok rozsudku.

15. Z výroku napadnutého rozsudku je zrejmé, že krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. d/, e/ a podľa § 250j ods. 3 O.s.p.

16. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že jedným z dôvodov, pre ktoré krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného, bol aj dôvod zrušenia obsiahnutý v § 250j ods. 3 O.s.p., a to, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a pre neúplnosť spisov správneho orgánu. Vo výroku napadnutého rozsudku bolo pritom ustanovenie § 250j ods. 3 O.s.p. výslovne uvedené.

17. Ako vyplýva z citovaných zákonných ustanovení, proti rozsudku súdu podľa § 250j ods. 3 O.s.p. nie je možné podať odvolanie. Je pritom irelevantné, či dôvod obsiahnutý v tomto ustanovení je jediným alebo len jedným z dôvodov zrušenia rozhodnutia správneho orgánu. Skutočnosť, že krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného aj podľa § 250j ods. 3 O.s.p., automaticky zo zákona vylučuje možnosť podať proti takémuto rozsudku odvolanie.

18. Rozsudok krajského súdu obsahoval nesprávne poučenie o možnosti podať odvolanie. Táto skutočnosť, nesprávne poučenie účastníkov konania o prípustnosti odvolania proti napadnutému rozsudku zo strany krajského súdu, nezakladá právo na podanie odvolania, keďže jeho prípustnosť je ex lege vylúčená.

19. Odvolací súd poznamenáva, že zrušenie rozhodnutia podľa § 250j ods. 3 O.s.p. nemožno považovať ani za porušenie práva žalovaného na súdnu ochranu a právo na odvolanie upravené v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Uvedené ustanovenie Ústavy Slovenskej republiky neupravuje právo orgánu verejnej správy na súdnu ochranu, ale naopak, zakotvuje právo občanov domáhať sa súdnej ochrany, ak boli na svojich právach ukrátení rozhodnutím orgánu verejnej správy. Pokiaľ ide o právo na podanie odvolania, toto právo žalovanému vyplýva z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky však poukazuje na skutočnosť, že v tomto prípade nejde o právo neobmedzené, ale ide o právo, ktoré žalovaný môže uplatniť v medziach zákona („zákonom ustanoveným postupom“) a ako už bolo vyššie uvedené, takúto možnosť zákon nepripúšťa (tak ako to vyplýva z ustanovenia § 250ja ods. 1 O.s.p.).

20. Pokiaľ žalovaný v odvolaní tvrdí, že ak krajský súd považoval spisový materiál za nedostatočný, resp. že nebol žurnalizovaný v zmysle zákonných ustanovení, bolo jeho povinnosťou vrátiť ho žalovanému s tým, aby v primeranej lehote vykonal nápravu, odvolací súd upozorňuje na to, že v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je predovšetkým povinnosťou správneho orgánu predložiť úplný administratívny spis a nie je úlohou súdu, aby po predložení administratívneho spisu opakovane vyzýval správny orgán na doplnenie všetkých podkladov, ktoré by v administratívnom spise mali byť. V tejto súvislosti je taktiež potrebné uviesť, že žalovanému správneho orgánu neprináleží hodnotiť dostatočnosť či nedostatočnosť predložených dôkazov, táto úloha je totiž v súdnom prieskume správnych rozhodnutí zverená súdu. Je na správnom orgáne aby viedol takú spisovú dokumentáciu, ktorá umožní preskúmanie postupu a rozhodnutia, ktoré je predmetom súdneho prieskumu a ktoré z daných podkladov vychádza a na ne sa odvoláva a aby túto v zmysle § 250d ods. 1 O.s.p. bez meškania predložil konajúcemu súdu.

21. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie žalovaného ako odvolanie podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné odmietol podľa § 246c ods. 1 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p. Nemohol sa zaoberať dôvodmi odvolania ani obsahom

napadnutého rozsudku, pretože zistil dôvod, ktorý viedol k nemeritórnemu (procesnému) rozhodnutiu. Preto nebolo možné odvolanie vecne prejednať a rozhodnúť o ňom.

22. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 1 písm. c/ a s § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a účastníkom trovy odvolacieho konania nepriznal, keďže výsledok konania je obdobný, ako pri zastavení konania.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.